

бѣдителя рѣши да ся утрови; другыйтъ си помысли да отиде по-добрь и да найде Кесаря: „Защото си думаше, може бы, той ще ми опрости; отъ смъртьтъ друго по-зло неможе да ми ся случи; а азъ щѣ ъ прѣтегла дързновенно когато ми ся прѣдстави, но щѣ направѣ сичко, което ми позволява честъта та дано да ъ избѣгна.“ Двамата тѣзи чловѣци като рѣшихъ тѣй различно, първыйтъ поиска отъ доктора си една утровѣ твърдѣ сладкѣ за да го утрови безъ да прѣтегли много болкы; вторыйтъ излѣзна изъ града за да отиде да намѣри Кесаря, комуто каза че не дошелъ да положи живота си въ рѣцѣтъ му. Кесарь, който бѣше великодушень, ся докачи отъ повѣреніето на този чловѣкъ и му рече: „Благодарѣ ви че сте имали токово добро мнѣніе за мене и че сте мя вѣрвали за способенъ да ви опростѣ. Вый ми показвате съ туй голѣмѣ заслугѣ, защото нищо не мя увеселява толко на свѣта, освенъ когато опростѣ на единъ непріятель: ослонете ся на моѣтъ честь и на благодарствата ми.“ Чловѣкътъ прѣнесенъ радостно отъ разговора му прибѣрза да остави Кесаря и отърча въ града да ускори и избави живота на пріятеля си, ако имаше още врѣме. Той го найде прострень на одара си, поблѣднелъ и като чловѣкъ, който приближаваше да издѣхне; той ся много почуди когато ся научи за милостьтъ на Кесаря и ся разтѣжи защото ся бѣше утровиль. Пріятельтъ му, му каза да повыка доктора си за да му даде противныя цѣръ на утровѣтъ; болныйтъ не искаше. „Азъ съмъ много боленъ, думаше на пріятеля си, и усѣщамъ че нема да живѣѣ повече отъ една минутѣ още.“ Между туй, за да угоди на пріятеля си съгласи ся да повыка доктора, който му бѣше далъ утровѣтъ, и го попыта да ли има още